

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 95/10
28.04.2010. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Анђелке Станковић, председника већа, Невенке Важић, Љубице Кнежевић-Томашев, Веска Крстајића и Мирјане Ивић, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Т.А, због кривичног дела изазивање опште опасности из члана 278. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Србије Ктз. 805/09 од 4.12.2009. године, подигнутом против правноснажних пресуда Општинског суда у Врању К. 866/07 од 26.1.2008. године и Окружног суда у Врању Кж. 510/09 од 17.6.2009.године, у седници већа одржаној 28.4.2010.године, у одсуству уредно обавештених Републичког јавног тужиоца Србије, окривљеног Т.А. и адвоката П.М, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Србије Ктз. 805/09 од 4.12.2009. године подигнут против правноснажних пресуда Општинског суда у Врању К. 866/07 од 26.1.2008. године и Окружног суда у Врању Кж. 510/09 од 17.6.2009. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Врању К. 866/07 од 26.1.2008.године Т.А. оглашен је кривим због извршеног кривичног дела изазивања опште опасности из члана 278. став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од три месеца.

Пресудом Окружног суда у Врању Кж. 510/09 од 17.6.2009.године одбијене су као неосноване жалбе Општинског јавног тужиоца у Врању и окривљеног Т.А, а пресуда Општинског суда у Врању К. 866/07 од 26.1.2008.године је потврђена.

Републички јавни тужилац Србије подигао је, против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости, због повреде кривичног закона из члана 369. тачка 5. ЗКП-а, са образложењем да првостепени суд у образложењу пресуде не наводи које је околности утврдио на страни окривљеног као нарочито олакшавајуће околности у смислу члана 56. тачка 3. КЗ, већ наводи само утврђене олакшавајуће околности на страни окривљеног и то: да је окривљени стар 68 година, да раније није осуђиван и да се ради о сиромашном лицу. Окружни суд у Врању, својом пресудом потврђује побијану пресуду Општинског суда у Врању и, везано за одлуку о казни, наводи да је првостепени суд правилно одмерио казну применом члана 56. и 57. КЗ, тако да остаје нејасно на основу којих околности је извршена индивидуализација казне.

Врховни касациони суд је одлучујући на основу члана 90. став 1. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ број 116 од 22.12.2008.године) одржао седницу већа, у смислу члана 422. став 3. Законика о кривичном поступку, у одсуству уредно обавештених Републичког јавног тужиоца Србије, окривљеног Т.А. и адвоката П.М, на којој је размотрио списе предмета са захтевом Републичког јавног тужиоца Србије, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости није основан.

Наиме, првостепени суд, образлажући одлуку о казни наводи које је све олакшавајуће и отежавајуће околности утврдио на страни окривљеног Т.А, а које утичу да казна буде мања или већа, у границама које су законом прописане за предметно кривично дело. Првостепени суд се заиста није децидирано изјаснио које олакшавајуће околности узима као нарочито олакшавајуће околности у смислу члана 56. тачка 3. КЗ, но како је исти суд окривљеног Т.А. осудио на ублажену казну затвора у трајању од три месеца (прописана казна за кривично дело изазивање опште опасности из члана 278. став 1. КЗ је казна затвора од шест месеци до пет година), позивајући се у изреци пресуде на законске одредбе из члана 56. и 57. КЗ које се односе на ублажавање казне и границе ублажавања казне, то је јасно да је првостепени суд управо наведене олакшавајуће околности ценио као нарочито олакшавајуће околности у смислу члана 56. тачка 3. КЗ, иако у разлозима пресуде није употребио законску формулацију ове одредбе.

Осим тога, другостепени суд је, у поступку по жалбама Општинског јавног тужиоца у Врању и окривљеног, потврдио побијану пресуду наводећи да је првостепени суд оценио све околности из члана 54. КЗ од којих зависи врста и висина казне, па је окривљеног применом одредби члана 56. и 57. КЗ, јер се наведене олакшавајуће околности могу сматрати нарочито олакшавајућим, правилно осудио ублаженом казном затвора у трајању од три месеца, чиме није учињена повреда закона из ког разлога су наводи у захтеву Републичког јавног тужиоца Србије оцењени као неосновани а захтев одбијен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд, на основу члана 30. став 1. Закона о уређењу судова и применом члана 424. ЗКП-а, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар,

Олгица Козлов,с.р.

Председник већа

судија,

Анђелка Станковић,с.р.